

РЕШЕНИЕ

№ 957

гр. София, 16.02.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 24.01.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12521** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба Вх. № 32325/14.11.2017 по описа на АССГ, от Сдружение с нестопанска цел „Българска асоциация на кабелните и комуникационни оператори” /БАККО/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Вх. А, ет. 5, ап. 7, представлявано от Председателя на УС Г. Д. М., срещу Решение № 1040-21-443 от 19.10.2017 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба Вх. № 1012-21-1219/29.09.2017 г. на БАККО и са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1-21-00315189 от 15.09.2017 г. издадени от Е. Т. В.-инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. град.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправната норма на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, приложима според жалбоподателя по аналогия и по отношение на управителите на юридическите лица с нестопанска цел, както и необоснованост на акта, във връзка с приложимия закон. Искане за отмяната на предписанията и потвърждаващото ги решение.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща процесуален представител.

Процесуалният представител на ответника изразява становище за неоснователност на жалбата, моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на

оспорения административен, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Въз основа на извършена проверка на основание чл. 108, ал. 1 от КСО по разходите на държавното обществено осигуряване на БАККО, съгласно КП № КП-5-21-00315187/15.09.2017 г., инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С.-град е устаовено, че М. И. Г., ЕГН: [ЕГН], считано от 01.06.2011г., по силата на сключен договор за възлагане на управлението и контрол с БАККО, е назначена за „Правен директор”, считано от 01.06.2011 г., като дотомора е безрочен. Същият е едностранно прекратен от юридическото лице, считено от 01.10.2013 г. За периода 01.06.2011 г.-30.09.2013 г., по отношение на М. И. Г., са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, като за същия период лицето има начислено и изплатено по банков път възнаграждение по договор за управление.

При проверката е установено, че данните в „Регистър на осигурените лица” за лицето през процесния период са подадени с код за „вид осигурен” – 10 – за изпълнители по договори за управление и контрол на търговски дружества. Направен е изводът, че сключеният договор няма характер на договор за управление или прокура по смисъла на чл. 21 от Търговския закон, като лицето не е вписано като управител в Търговския регистър и попада извън кръга на осигурените лица по чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО с оглед ползването на осигурителни права. Прието е, че подаването на данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с код за вид осигурен 10 – изпълнители по договори за управление и контрол на търговски дружества в т. 12 от декларация обр. № 1, данни за осигуреното лице от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените от тях лица, е неправилно. Посочено е, че съгласно разпоредбите на КСО лицето подлежи на задължително осигуряване по смисъла на чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО, като кодът, който следва да бъде подаден в т. 12 вид осигурен от декларация обр. 1 данни за осигуреното лице е 14. В резултат на извършената проверка на осигурителя са били връчени процесните задължителни предписания за корекция на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО /№ ЗД-1-21-00315189 от 15.09.2017 г. издадени от Е. Т. В.-инспектор по осигуряването в ТП на НОИ С. град/, с които на основание чл. 108, ал.1, т.3 от КСО, му е указано по отношение на лицето М. И. Г., ЕГН: [ЕГН] за периода периода 01.06.2011 г.-30.09.2013 г., да се подаде Декларация обр. № 1, с код „3”; както и да се подаде Декларация О.. 1, за същия период с вид осигурен „14” след приспадане на нормативно признатите разходи.

Срещу посочените задължителни предписания е подадена жалба, като с Решение № 1040-21-443 от 19.10.2017 г., на Директора на ТП на НОИ С.-град, същата е оставена без уважение и са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1-21-00315189 от 15.09.2017 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение и потвърдените с него предписания са издадени от компетентен административен орган. Спазена е изискуемата от закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и соченото от жалбоподателя основание за отмяна по чл. 146, т.

4 от АПК поради противоречие с материалния закон. Спорният въпрос между страните е дали лицето е следвало да се осигурява на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО при условие, че същото не е било вписано като управител на търговското дружество - осигурител в търговския регистър, доколкото жалбоподателя към процесния период като юридическо лице с нестопанска цел, не е подлежало на вписване в Търговския закон. За да отговори на така очертания спорен въпрос съдът съобрази, че в чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО са изброени изчерпателно лицата, подлежащи на осигуряване по този ред. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО (редакция към момента на издаване на задължителните предписания) задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са управителите и прокуристите на търговски дружества и на еднолични търговци и на техните клонове, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиците и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества.

Посоченият текст не включва в приложното си поле управителите на юридически лица с нестопанска цел, каквото представлява жалбоподателя Сдружение с нестопанска цел „Българска асоциация на кабелните и комуникационни оператори” /БАККО/. Същото не е и неперсонифицирано дружество, доколкото такива са гражданските дружества по ЗЗД. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че лицето М. И. Г. не е била управител и прокурист на търговско дружество или на едноличен търговец и на техните клонове, член на съвет на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролор на търговско дружество, синдик и ликвидатор, както и работещ по договор за управление на неперсонифицирано дружество. За процесния период лицето М. И. Г., е осъществявало дейност по управление и представителство на сдружението, по силата на сключен договор за управление, но съществуването на валиден писмен договор, дори и наименован като договор за управление, не придава на лицето, качеството на управител или прокурист, по смисъла на Търговския закон. Юридическите лица с нестопанска цел-сдружения, не са търговци и тяхната правна форма, управление и представителство, се уреждат, към релевантния период, от Закона за юридическите лица с нестопанска цел. Дори да се приеме, че лицето има качеството на Управител, с права и задължения, по договора, които са идентични с тези на управител по Търговския закон, жалбоподателят Сдружение с нестопанска цел „Българска асоциация на кабелните и комуникационни оператори” /БАККО/, не е търговско дружество, както изисква разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, вписан в търговския регистър съгласно чл. 17, ал. 2 от ТЗ.

За упражняваната трудова дейност по правоотношение, което по естеството си е гражданско, физическото лице е подлежало на осигуряване на основание чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО - за инвалидност поради общо заболяване, за старост и за смърт и по свой избор по реда на чл. 4, ал. 4 от КСО - за общо заболяване и майчинство. В подаваните декларации по чл. 5, ал. 4 от КСО (обр. № 1 - Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица) кодът на вида на осигуряването е следвало да бъде отразен като 14 - работещи без трудово правоотношение лица (в този смисъл Решение № 6785/21.05.2014 г. по адм. дело № 4097/2014 г. по описа на ВАС,

Решение № 6751 от 20.05.2014 г. по адм. дело № 3555/2014 г. по описа на ВАС,
Решение № 10492 от 29.07.2014 г. по адм. дело № 5421/2014 г. по описа на ВАС,
Решение № 5147 от 14.04.2014 г. по адм. дело № 786/2014 г. по описа на ВАС,
Решение № 9412 от 07.07.2014 г. по адм. дело № 5418/2014 г.).

Въз основа на изложеното, съдът намира, че не се констатира противоречие с материалния закон, поради което и оспореното решение и потвърдените с него задължителни предписания за подаване на коригираща информация са законосъобразни и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, вр. чл. 118, ал. 1 от КСО, Административен съд София-град, III-то отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ Жалбата на Сдружение с нестопанска цел „Българска асоциация на кабелните и комуникационни оператори” /БАККО/, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Вх. А, ет. 5, ап. 7, представлявяно от Председателя на УС Г. Д. М., срещу Решение № 1040-21-443 от 19.10.2017 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба Вх. № 1012-21-1219/29.09.2017 г. на БАККО и са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1-21-00315189 от 15.09.2017 г. издадени от Е. Т., като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: